

Arrest

nr. 207 395 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Avenue Cardinal Mercier 82
5000 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 9 september 2014 en op 20 januari 2015 aanvragen in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvragen worden door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) op 19 januari 2017 onontvankelijk verklaard. Op dezelfde datum wordt eveneens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 2 augustus 2017 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan Mevrouw,

naam: [T.K.],

voornaam: [M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft op 05.12.2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 23.05.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 03.06.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 29.05.2013) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 17.09.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 27.09.2013 per aangetekend schrijven een verlenging van haar bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 29.05.2013) geldig tot 04.10.2013. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samenleeft met haar toekomstige samenwoner. Zij verklaart dat zij verblijft onder hetzelfde dak als haar partner.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien, haar intentie tot wettelijke samenwoning, geeft haar niet automatisch recht op verblijf."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de omzendbrief van 6 september 2013 inzake de wet van 2 juni 2013 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek en de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen (hierna: de omzendbrief van 6 september 2013). Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Door het feit dat:

Gezien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 02/08/2017 tegen mijn verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten nam en die aan de verzoekster op 02/08/2017 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Overwegende dat mijn verzoekster beweren dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekster ;

2. Overwegende dat mijn verzoekster ook de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 meent op te roepen;

Dat mijn verzoekster heeft een aanvraag van langer verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend (Stuk 2);

Dat het bestreden besluit geen rekening houdt met die aanvraag ;

3.Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoekster op het grondgebied van België;

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoekster gedurende haar verblijf in België zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

“De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen” (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);

4. Overwegende dat mijn verzoekster ook de toepassing van artikel 8 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen;

Dat mijn verzoekster inderdaad op het grondgebied van België haar verloofde heeft die legaal is op het grondgebied;

Dat het dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het Verdrag de familie instelling in zichzelf niet beschermt maar dat het recht voor elke individu beschermt om een familieleven te leiden en familiale verhoudingen te onderhouden in het respect van de fundamentele waarden die kern van de rechten van de mens vormen: vrijheid, gelijkheid en broederschap (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2)

Dat de openbare overheid zich passief dienen te onthouden de erkende vrijheid voor de individuen om een familieleven te leiden te schaden, maar dat die overheid ook soms op een actieve manier moet handelen om de mogelijkheid effectief te maken voor die individuen een familieleven te leiden. (*La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme*, Bruylant, Brussel 1994, p. 2 ; en J.VANDELANOTTE, Y HAZECK, *Handboek EVRM*, 2004 Intersentia p. 140)

Dat het ook duidelijk is dat Voornoemd verdrag in het recht tot het respect van het privé leven het recht omvat om met andere mensen verhoudingen op het emotioneel gebied te mogen onderhouden om zijn eigen persoonlijkheid te kunnen ontwikkelen. (J. VELU, *Convention Européenne des Droits de l'Homme*, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 536, n° 652 ; F. SUDRE, *Droit International et européen des Droits de l'Homme*, Presse universitaire de France, Paris , 1999, p. 258.)

Dat “de verwijdering van een vreemdeling van aard is om de sociale verhoudingen te breken, die hij in het land van verblijf geschapen heeft” (J. VELU, *Convention Européenne des Droits de l'Homme*, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 538, n° 653 ;

Dat dit recht op de bescherming van het familieleven door alle onderdanen in rechte die een familie in de feiten vormen opgeroepen kan worden;

Dat het effectief ervaren van een familieleven een voldoende voorwaarde is om van een familieleven te mogen spreken in de zin van artikel 8 van voornoemd Verdrag, daar die verhoudingen niet noodzakelijk uit een huwelijk moeten bestaan, maar ook hun oorsprong in andere vormen van familiebanden, zoals in casu kunnen vinden;

Dat in deze zin het arrest X, Y en Z van United Kingdom (1997) van Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat de notie van “familieleven” zoals die door artikel 8 voorzien wordt niet tot de families beperkt blijft die op het huwelijk gegrond worden, maar ook de familiesomvat, die uit verhoudingen in feite bestaan;

Dat het waar is dat dit artikel in zijn tweede paragraaf meldt dat er sommige uitzonderingen bestaan wat het respect van de eerste alinea betreft, daar iedere inmenging van de Staat niet ipso facto het Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens schendt;

Dat als een inmenging toch vastgesteld wordt, die met drie voorwaarden geconfronteerd dient te worden, die in deze paragraaf voorzien worden: 1. Die inmenging moet door de wet voorzien zijn (test van wettelijkheid), 2. Die moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (test van noodzakelijkheid) en 3. Die moet een wettig doel nastreven (test van wettigheid);

Dat een gerechtelijk toegestane afwijking altijd mogelijk is voor zover er een afweging gebeurt van de rechten en belangen, terwijl de rechten die in artikel 8 vermeld worden zwaar moeten wegen want die staan op een zeer hoge plaats in de hiërarchie van de normen, en dat de nationale bevoegdheden om die redenen op een zeer restrictieve manier geïnterpreteerd dienen te worden om van de door het Verdrag beschermde rechten af te wijken (J. VAN DELANOTTE en Y HAECK, *Handboek EVRM*, op cit. 711-712) (vrij van het Frans vertaald);

Dat, zelfs als een door de wet voorziene inmenging bestaat en als die met de in artikel 8 vermelde doeleinden overeenkomt, die toch in een democratische samenleving noodzakelijk moet zijn en niet wat absoluut noodzakelijk is moet overschrijden;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, om na te zien of een schending in een democratische samenleving noodzakelijk is, verschillende principes bepaald heeft, om deze noodzakelijkheid op een objectieve manier te onderzoeken (het principe van onweerstaanbaar maatschappelijk noodzakelijkheid, het principe van beperkende interpretatie en het principe van evenredigheid);

Dat, er krachtens dit principe van evenredigheid geschat dient te worden of er een evenredig verband bestaat tussen de schending van het recht enerzijds en het wettig nagestreefd doel anderzijds;

Dat het gezag dus moet bewijzen dat het ervoor gezorgd heeft een goed even wicht te bewaren tussen het nagestreefd doel en de ernst van de schending van het recht van de verzoeker op zijn privé leven en zijn familieleven;

Dat het al gevonnis werd dat een maatregel van verwijdering van het grondgebied die een volkomen breuk zou betekenen tussen hem en zijn vrouw en zijn twee kinderen een onevenredige maatregel zou vertegenwoordigen met het wettig nagestreefd doel. (Zaak Johnston v. Ireland (1986));

Dat het Hof voor de Rechten van de Mens recent een nieuw criterium ingevoerd heeft, hetzij het criterium van subsidiariteit, dat bepaalt dat het gezag alles moet doen om de schendingen van de rechten van de burgers te verminderen, door de oplossingen te vergelijken en later zijn doeleinden door de voor de rechten van de mens minder zware middel na te streven; (HATTOM vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 2 oktober 2001: PECK vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 28 januari 2003);

Dat het gezag dus in overeenstemming met het principe van subsidiariteit moet nagaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op een familieleven te vermijden;

Dat deze alternatieve oplossing in casu duidelijk is, daar het bestaat erin de verzoeker op het grondgebied van België te laten verblijven;

Dat de door huidig verzoek bestreden beslissing wel een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens betreft en van artikel 2, g) van Verordening 604/2013 ;

5. Overwegende dat mijn verzoekster ook de toepassing van de circulaire van 6 september 2013 betreffende de wet van 2 juni 2013 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de wet van 31 december 1851 betreffende consulaten en consulaire jurisdictie, het strafrecht, het gerechtelijk wetboek en de wet van 15 december 1980 over de toegang tot het grondgebied, de verblijfplaats, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de bestrijding van gemakkelijke huwelijken en de gemeen- schappelijke gemeen- schapsvergunning meent op te roepen;

Dat mijn verzoekster bij de gemeentelijke administratie een verklaring van wettelijke samenwoning heeft ingediend met mijnheer [W.T.];

Dat in dit verband alle nodige documenten zijn neergelegd;

Dat in dit verband kreeg mijn verzoekster een certificaat van de gemeentelijke administratie van Namen (Stuk 3);

Dat in punt 2 van de voornoemde circulaire van 6 september 2013 wordt voorzien in de opschorting van een bevel om het land in een dergelijke situatie te verlaten;”.

2.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat het niet ter discussie staat dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald een geldig visum. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft vervolgens gemotiveerd waarom de artikelen 3 en 8 van het EVRM zich niet verzetten tegen het nemen van een verwijderingsmaatregel. Wat artikel 3 van het EVRM betreft, verwijst hij naar het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming dat na grondig onderzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad negatief werd afgesloten. Hij stelt met verwijzing naar dit reeds gevoerde onderzoek dat niet blijkt dat verzoekster een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen. Hij stelt dat het administratief dossier geen stukken bevat die erop kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad in volle rechtsmacht de veiligheidssituatie in verzoeksters herkomstland in die mate is gewijzigd dat alsnog een risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM blijkt. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bij het nemen van zijn beslissing verder eveneens rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster samenleeft met een man met wie zij wettelijk wenst te gaan samenwonen. Hij wijst erop dat een intentie tot wettelijke samenwoning evenwel nog geen automatisch recht geeft op verblijf. Verder motiveert hij dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een verblijfsmachtiging in functie van haar voorgehouden partner te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hij wijst op vaste rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster houdt onterecht voor dat de bestreden beslissing volledig stereotiep is gemotiveerd. Hierin wordt gemotiveerd rekening houdende met de concrete omstandigheden van het geval. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat dit niet het geval is. Ten overvloede dient bovendien te worden geduimd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiep, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich

alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.2. Waar verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

In casu dient de materiële motiveringsplicht samen met het zorgvuldigheidsbeginsel te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

Verzoekster betwist de motivering niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald dat zij niet in bezit is van een geldig visum. Zij gaat verder niet concreet in op de voorziene motiveringen in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en toont het incorrect of kennelijk onredelijk karakter ervan dan ook niet aan. Uit de verdere bespreking van het middel blijkt ook dat verzoekster de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt. In deze omstandigheden toont zij niet aan dat in haar situatie ten onrechte in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

Verzoekster betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met een door haar op 17 februari 2017 ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij voegt een bewijs van indienen van deze aanvraag bij haar verzoekschrift.

De vaststelling dringt zich evenwel op dat een dergelijke aanvraag niet voorhanden is in het administratief dossier. Een dergelijke aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de verblijfplaats, die deze vervolgens overmaakt aan verweerder. In casu blijkt niet dat dit laatste is gebeurd.

Het Hof van Cassatie heeft duidelijk bepaald dat noch artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch enige andere wettelijke bepaling de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verbiedt, enkel omdat de vreemdeling in illegaal verblijf bij de burgemeester van zijn verblijfplaats een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Het aanvragen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan enkel een omstandigheid zijn waarmee verweerder bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening diende te houden, voor

zover de burgemeester deze effectief heeft overgemaakt aan verweerder. Dit overmaken vindt niet noodzakelijk onmiddellijk plaats, waar de behandeling van de aanvraag kan botsen op, bijvoorbeeld, een gebrek aan betaling van een eventuele taks voorzien in een gemeentereglement of op problemen die een wijziging van verblijfplaats kunnen veroorzaken voor de dienst bevoegd voor het onderzoek. Verweerder kan niet worden tegengeworpen geen rekening te hebben gehouden met een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hem niet werd overgemaakt door de burgemeester bij wie deze is ingediend (Cass. 27 juli 2010, P.10.1206.F).

Verzoekster toont niet aan dat haar aanvraag wel degelijk door de burgemeester van haar verblijfplaats is doorgestuurd aan verweerder. Zij maakt niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die zij op 17 februari 2017 richtte tot de burgemeester van haar verblijfplaats.

Daarenboven wijst verzoekster thans enkel concreet op haar goede integratie op het Belgische grondgebied als grond die zich volgens haar verzette tegen het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel en waarmee volgens haar ten onrechte geen rekening is gehouden. Zij stelt in dit verband dat het vanzelfsprekend is dat zij gedurende haar verblijf in België zich volkomen heeft geïntegreerd en zij veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen. Zij stelt dat de integratie een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk kan maken. Welke concrete integratie, welke mensen en welk socio-cultureel milieu, zet zij evenwel niet uiteen. Zij staft haar betoog op geen enkele wijze. Zij toont ook op geen enkele wijze aan dat zij in België door verenigingen van particulieren wordt gesteund of actief deelneemt in de samenleving. Zij overtuigt dan ook niet dat er sprake is van een concrete en reële integratie die in rekening diende te worden gebracht. Daarnaast dringt de vaststelling zich op dat verzoekster zich in haar eerdere verblijfsaanvragen van 9 september 2014 en 20 januari 2015 reeds beriep op een integratie in België. In zijn beslissing van 19 januari 2017 wees verweerder er reeds op dat verzoekster aan de hand van haar verwijzing naar haar verblijf en integratie in België niet aannemelijk maakt dat het voor haar bijzonder moeilijk is om het Schengengrondgebied te verlaten om terug te keren naar haar herkomstland om aldaar via de gebruikelijke procedure een verblijfsaanvraag in te dienen. Er dient te worden aangenomen dat deze beslissing thans definitief aanwezig is in het rechtsverkeer. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad reeds verworpen. Nu verweerder zich reeds uitsprak over de vraag of verzoeksters integratie een terugkeer naar het herkomstland verhindert opdat zij aldaar via de reguliere procedure een verblijfsmachtiging vraagt, blijkt niet dat verzoeksters integratie – voor zover deze aannemelijk wordt gemaakt – andermaal in rekening diende te worden gebracht. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar situatie op dit punt is gewijzigd in die mate dat een herbeoordeling zich opdringt.

In zijn beslissing van 19 januari 2017 stelde verweerder ook reeds vast dat verzoekster weliswaar voorhoudt geen familie meer te hebben in haar herkomstland en geen banden meer te hebben met dit land, maar dat zij zulks niet concreet aannemelijk maakt. Zij brengt ter zake, zo oordeelde verweerder, immers geen enkel pertinent gegeven naar voor. Hij oordeelde ook dat verzoekster als meerderjarige in staat moet worden geacht om tijdelijk voor zichzelf te kunnen zorgen. Ook op dit punt liggen geen nieuwe elementen voor die alsnog afbreuk kunnen doen aan deze beoordeling.

Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State toont zij niet aan in welke mate de omstandigheden van de zaak uit het arrest vergelijkbaar zijn met de hare.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Zij maakt niet aannemelijk dat werd gehandeld in strijd met de bepalingen van de artikelen 7 en 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldighedsbeginsel of de artikelen 7 en 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster beroept zich op een gezins- of familieleven met haar ‘verloofde’ die legaal in België verblijft. Zij geeft ook aan zich te beroepen op een privéleven in België. Zij wijst op de drie voorwaarden in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM die moeten zijn vervuld om een inmenging te rechtvaardigen. Zij brengt verder een eerder theoretisch betoog naar voor.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven, is in wezen een feitenkwestie.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel waarop hij of zij zich beroept.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating, gelet op het gegeven dat verzoeksters verblijf in België steeds illegaal of precair is geweest. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de Staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Wat in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de Staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekster samenleeft met een man met wie zij wettelijk wenst te gaan samenwonen. Hij wijst erop dat een intentie tot wettelijke samenwoning evenwel nog geen automatisch recht geeft op verblijf. Verder motiveert hij dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een verblijfsmachtiging, al dan niet in functie van haar partner, te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hij wijst op vaste rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster gaat niet in op deze motieven van de bestreden beslissing, zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat enig concreet element ten onrechte niet in de belangenafweging is betrokken en evenmin dat deze dan als disproportioneel is te beschouwen. Er wordt benadrukt dat de thans bestreden beslissing niet betekent dat verzoekster definitief het grondgebied dient te verlaten, zonder mogelijkheid om terug te keren. De bestreden beslissing verhindert verzoekster niet om België opnieuw binnen te komen en hier te verblijven, van zodra zij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Zij, en haar partner, dienden gelet op haar illegale dan wel precaire verblijfssituatie ook te weten dat het gezinsleven in België precair was, minstens dat verzoekster een eventuele verblijfsaanvraag op grond van haar privé- dan wel gezinsleven in België vanuit haar herkomstland diende in te dienen. Er blijkt ook niet dat verzoekster en haar partner tijdens de periode die nodig is voor het indienen van de aanvraag vanuit het buitenland via de moderne communicatiemiddelen niet op regelmatige basis contacten kunnen onderhouden. Er liggen geen concrete elementen voor die wijzen op het kennelijk onredelijk karakter van deze vereiste in het thans voorliggende geval.

In de mate dat verzoekster nog verwijst naar haar banden met België, herhaalt de Raad verder dat zij in gebreke blijft te preciseren waaruit deze banden precies bestaan. Hiermee toont zij niet aan dat zij in België hechte en duurzame banden heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, ook dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekster, die er al niet in slaagt een concreet privéleven aan te tonen, overtuigt geenszins dat haar concrete zaak dan alsnog zou getuigen van de uitzonderlijke omstandigheden die kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld. Hiertoe worden geen concrete argumenten naar voor gebracht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.4. Waar verzoekster nog verwijst naar de omzendbrief van 6 september 2013 wijst de Raad erop dat omzendbrieven die aan administratieve overheden zijn gericht, richtsnoeren bevatten over de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan bijgevolg niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (cf. RvS 28 juni 2006, nr. 160.736). Het betoog van verzoekster hieromtrent is dan ook niet dienstig. Ten overvloede merkt de Raad op dat niet blijkt dat deze omzendbrief voorschrijft dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven aan een vreemdeling die zich met zijn of haar partner heeft aangemeld om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

2.2.5. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.6. Verzoekster zet ten slotte ook niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing het “*artikel 2, g) van Verordening 604/2013*” schendt. Elke toelichting ontbreekt. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS